

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέτατον αριθμούμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Προάλεκτρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ἑνενήκοντα ἑπτὰ,
παταρράκα Στρατοπέδων και πλημμύρ' ἀπὸ λεπτῶ.

Τὸν Νοεμβρίου πέμπτη κι' εικοστή,
τῶν ἐμπυρεῶν φέστα ἑξακοστή.

Πεντακόσια λογαριάζω κι' ἑνενήντα σὺν ὀκτῶ,
και γιὰ τόσα ρεζιλιέτα λυσσάλεος ἑλακτῶ.

**Ἄθλοι τοῦ Ναυτικοῦ,
ποῦ πάνε τοῦ κακοῦ.**

Δ'.

Γῆ και Πόντος κι' Οὐρανός
εἶναι πλήρεις μυστηρίων,
μείγα δὲ τὸ γεγονός
τῶν κινῶν τῶν ἐμπυρεῶν.

Τῶν Ἑλλήνων ἡ φυλὴ
τοὺς θρισάμβους της κηρύττει,
Δύσει δὲ κι' Ἀνατολῇ
πρὸ τῶν μυστηρίων φρίττει.

Και ἴσθην γῆν τῶν πειναλέων
στρίφουν μάτια καθνός,
κι' εἶναι πλήρης δόξης πλίνον
ὁ ἴδικός μας οὐρανός.

Ἀπὸ κλήη κι' ἄθλους εἶδα
μῆς ἴσθ' ὅτι γίνος τὸ φουριζῶ
κολοσσάϊαν πυραμίδα,
εἶνα θαῦμα γκραντιζῶ.

Κι' ἔρθανεν ἡ κορυφὴ
ἕως ἴσθ' ἄστρα τούρανοῦ,
κι' εἶχα μιά χαρὰ κρυφῆ,
ἴπου μού ἴσθ' ἔκωνε τὸν νοῦ.

Και ἴσθης κορυφῆς της τάκρα
εἶδα νὰ φωτοβλή
της Κορδόνας ἡ φαλάκρα,
κολοκῦθιν νερουλή.

Μὰ τριγύρω βλέπω κι' ἄλλαις
κολοκῦθαις νερούαις,
ποῦ νομίζονται μεγάλαις
κι' ἀπὸ μπροῦντζο καρφαῖαι.

Βλέπω προιστοῦς τοῦ γένους,
βλέπω τόσην ἀνθρωπιά,
και Στρατάρχας φορτωμένους
κόταις, χήναις και παπιά.

Ἐλαμπαν σπαλέταις φίναις
κι' εἶχαν κόρδωμα θρασύ,
κι' ἑμαγάρων ἡ χήναις
τὴν στολή των τὴν χρυσή.

Και πολλοὶ μὲ πίναις χρῶμα
ἴπρωμεναν χωρὶς μιλιὰ
νὰ τοὺς πείση μῆς ἴσθ' στόμα
καμμιάι χήνας κουτσουλια.

Κι' εἶδα πετινοῦς σραγιμένους
μὲ πολεμικὸ λαιπίδι,
και ναυμάχους μουσκευμένους
ἀπὸ τρῶμα ριπιτιδι.

Και λαοὺ πυκνὸν ἄσκιρι
ἀπὸ κάτω προσκυνῶ,
και μὲ δόρνας εἰς τὸ χέρι
σοῦεἰ σ' ὄλους εἴωσαννά !

Μὰ κι' ἐγὼ μ' Ἐβραίου μοῦσαι
ἴφαλα μῆς ἴσθ' ἑρσοῦαι :
εἰχαῖρε, θεῖα πυραμῆς,
πλήρη δόξης και τιμῆς.

εἰχαῖρ' Ἑλλάς πεφιλημένη,
γεῖά σου, μπραβο κι' ὠσωνά
ἴρριξαν λαοὶ και γῆνη
κι' ἐμῆλθησαν κιννά.

εἰ μῆς ἴσθης βρώλαις λαμπυρίζεις
μὲ χρυσοῦν εἰσφορῶν,

μή της βρώμας σου μυρίζεις
και κινείς τόν θαυμασμόν.

«Κάθε βρώμα σου, βανίλια
και λουμπίν κι' ύλαγγυλόγγη,
και γαμίζου τα μαντύλια
σιχαμένοι παληο-Φράγκοι.

«Θάμβος τὰ καμώματά σου,
ὅπως λίνε κι' οσοφοί,
και τ' ἀποπατήματά σου
θρίψις, πίψις και τρυφή.»

Πολύπλοκος 'Εμπυρίδς πὸ τὴν ἀκούς και γαυρίδς.

Β'

Τὼν κενῶν τῶν ἱμπυρίων τὸ κινούριον ἔκφρικό
'τάραξε τὸ Ναυτικό,
κι' ἔγιναν μαλλίττα κουβάρια
τὰ δελφίνα και τὰ ψάρια.

Μάϊνα τοὺς Παπαφίγκους, κι' ἔγινε μὲλα κι' ἔγινε λίσσα...
σῆμα, Φουσολῆ, και 'πίς
πὺς μὲ τούταις τῆς 'ντροπαίς
πῶ πολλὸ θὰ κοκκινίσῃ και τοῦ Πατισιῶχ ἡ φίσσα.

'Ἐνας ναυπηγὸς σπουδαίος και τοῦ Πρίγκηπα κουμπάρος
'στὸν Ραυτόπουλο τὸ ρίχνει τῆς κενότητος τὸ βάρος,
κι' ὁ Ραυτόπουλος φωνάζει πὺς αὐτὸς δὲν φταίει ὀθόλου
κι' ὅλη 'μέρα κι' ὅλη νύκτα τρίχουν τάρμενα τοῦ Στόλου.

Τζάνουμ, κάνετε νισάφι,
'πίστε τώρα τὴν ἀλήθεια...
'στὸ Ρωμαίικο συναφί
ὅλα γίνονται συνήθεια.

Τὰδε λέγει Τσαμαδὸς
διατάρως κι' εὐφραδῶς,
πὺς ὁ κύρ 'Αναστασίου τῶξερ πὺς ἦσαν ἀδεῖα
πρὶν ὁ πόλεμος γινῆ,
ὅταν ἔρριχναν ἀκόμη 'μπρός στὴ Μῆλο παραγάδια
μπουρλοτζέρηδες κλεινοί.

Μιὰν ἡμέρα λίνε τότε πὺς γιὰ γούστο δίχως ἔνοια
ἔπαιξε μὲ μὲ τερπίλη, λὲς και νάταν ζαχαρίνα,
πλὴν ἀπάνω 'στὸ παιγνίδι τὸ πορεῖον τῆς τερπίλης,
τὸ κενὸν βροντώδους ὕλης,
ἀπ' τοῦ ναυπηγοῦ τὰ χέρια δίνει μία και τοῦ πέρτις,
κι' ἤθελε νὰ τοῦ ξεφύρῃ, λὲς και νὰ τοῦ ἔδωκε νέρτι.
Πλὴν αὐτὸς τὸ συλλαμβάνει
κι' ἀπ' ἑδῶ κι' ἐκεῖ τὸ κρῖνει
κι' ἔδειξε τὸ πορεῖον βλέπει
και τὸ βάζει μὲς 'στὴν τσίπη.

Τότε τρέχει πρὸς τὴν πρῆμνη τὰ συμβαίνοντα νὰ 'πῆ
'στὸν μεγάλο τσελεπὶ,
ὁ δὲ Πρίγκηψ παρεούθς
ἔμεινε κεραυνωθεῖς,

κι' ἄφησε τοὺς ρεμβασμούς του και τῆς ἔνοιας τῆς πολλαῖς,
κι' εἶπε 'στὸν 'Αναστασίου : κύρ κουμπάρε, τί μοῦ λὲς ;
μὲ μὴν 'πῆς πὺς ἔφθικες ἀδεῖα τῶν μπουρλότων τὰ πορεῖα,
μὴν τὸ μάθῃ κι' ὁ Σουλτάνος και μὰς κἀνῃ φασαρία.»

Τὰδε λέγει Τσαμαδὸς
διατάρως κι' εὐφραδῶς,

πλὴν μὲ τούτων λήγουσ τὰδε κι' ἄλλοι φέροντες τὰ πρῶτα
και καθένας ἔχων ὄτα
μαρτυρίας ἀκούωσ
σοβαρότητος πολλῆς,
κι' ἔλαγε 'στὸν Περικλίτο
κι' ὁ ζευζεύκος Φασουλῆς.

«Εἶδες εἶδες, μασκαρῆ,
ποῦ μοῦ λὲς καμμιὰ φορὰ
πὺς δὲν ἔχομε ναυμάχους ἀνταξίους σὰν και πρῶτα
γιὰ Κανάρηδων μπουρλότα ;

«Εἶδες εἶδες, κουνεὶ,
ποῦ μοῦ λὲς 'στὸν καφφενὶ
πὺς κανεὶς δὲν ἔχει θάρρος
και θαρρεῖ πὺς εἶναι Χάρος
τὸ πορεῖον τῆς τερπίλης
κι' ἀνευ τῆς βροντώδους ὕλης ;

«Εἶδες τώρα, βρε κασοῖδη,
πὺς τῆς ἔχουν γιὰ παιγνίδι
τοῦ καιροῦ μας οἱ ναυμάχοι,
ποῦ τοὺς ἔχεις 'στὸ στομάχι ;

«Συλλογίσου, βρε, και κρῖνε
πὺς τῆς ἔπαιξαν 'στὸ χέρι...
θὰ μοῦ 'πῆς πὺς ἀδεῖα εἶναι
κι' ἀδεῖα εἶναι πορὸς τὸ ξέρι ;

«Εἰμπορεῖς και σὺ, ψωφίλη,
νὰ κιντάρης μὲ τερπίλη
δίχως σύσσωμος νὰ φρίξῃς ;
κι' ἂν ξερῇ σου τὴν χῆ κι' ἀδεῖα,
θάρρης θάρρος νὰ τὴν σείξῃς
μὲς 'στὰ ὄθῃ σου τὰ ξεράδια ;

«Μὴ 'μιλῆς λοιπὸν καθόλου
γιὰ τὰ θαύματα τοῦ Στόλου,
και τερπίλαις μὲς 'στὰ χέρια τῶν ναυμάχων μας ἰδὲ...
εἰμποροὺς νὰ τῆς παιξῇ κι' ὁ Κανάρης ;... ἀμυρὲ ἔε ;

«Θάχῃ μάθει, Περικλίτο, κι' ὁ Σουλτάνος ὁ μαριόλος
τί ναυμάχους κρῖθει μέσα τῶν Γεζαούρηδων ὁ Στόλος,
κι' εἶχε γίνεῖ καρχαμπίρα και τὸν 'πῆγε τρία κι' ἕνα
σὰν και σένα, σὰν κι' ἐμένα,
κι' οἱ ναυμάχοι του κλεισμένοι μέσα 'στὸ Τσανακαλέ
νύκτα 'μέρα μὲ τρομαραῖς ἱκανίζαν ναργιλέ.

Γ'

Τὶ Κριτήριο μεγάλο !... σκιάζεται κι' ὁ Φασουλῆς,
κι' ὅλο μάρτυρος προσβάλλουν κι' εἶναι σαματὰς πολὺς.
Θρίαμβος γιὰ τοὺς ἀθῶους, γιὰ τοὺς πταιστας τιμωρίας,
πλὴν ἀκούς κι' ἀποκαλύψεις ἀληθῶς τρομακτικῆς,
κι' ἄλλοι λήγουσ πὺς ἀνήκουν τῆς τερπίλης τὰ πορεῖα
εἰς τὰς ὕλης τὰς εὐφλέκτους κι' ἄλλοι 'στὰς ἱερητικῆς.

Τὶ σοῦήτης ποικίλη,
και καθένας ποῦν 'έκει
γίνεται κι' ἱκεῖνος ὅλη
εὐφλέκτος κι' ἱερητικῆς.

Και τοῦ Φασουλῆ πρῶτοντος
πέφτουν μῦθοι βροχῶδων